

Hồi 47 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Sông Thông Thiên, thầy trò bị cản Miếu Linh Cảm, yêu quái tróc vị

Nói về vua Xa Trì khóc mãi.

Tôn Hành Giả kêu lớn nói rằng:

- Sao Bệ Hạ rối trí như vậy? Quốc Sư thứ nhất là cọp, Quốc Sư thứ hai là nai, nay Quốc Sư thứ ba linh dương là con dê núi, nếu không tin thì vớt xương nó mà coi . Quan coi việc ấy vớt lên thiệt như vậy, liền tâu rằng:

- Trong vạc dầu vớt lên coi quả xương dê .

Tôn Hành Giả nói:

- Chúng nó là thú rừng thành tinh. Thấy khi số Bệ Hạ còn vượng, nên không dám làm hỗn, đợi thời suy chúng nó thì Bệ Hạ mà đoạt ngôi trời. May thầy trò ta đến đây trừ yêu mà cứu chúa tôi. Bệ Hạ còn tiếc nỗi gì mà khóc?

Vua Xa Trì nghe rồi dường như tỉnh giấc chiêm bao.

Bá quan đều tâu rằng:

- Nhờ ơn Thánh tăng trừ yêu mà cứu trăm. Bữa nay trời đã tối, Thái sư với bốn vị vào Trí uyên tự nghỉ ngơi, mai trăm truyền dọn tiệc chay mà thiết đãi . Thái sư vung chỉ thỉnh liền.

Rạng ngày vua lâm triều, cho thỉnh bốn thầy trò đãi tiệc, rồi thương nghị treo băng chiêu tăng.

Vua Xa Trì ngự đến Trí uyên tự dự tiệc đặng đãi thánh tăng mà tạ ơn.

Lúc này năm trăm sãi thấy băng chiêu tăng, đồng tấu về Trí Uyên tự, lạy Hành Giả mà nói rằng:

- Chúng tôi nhờ ơn Tề Thiên đại thánh gia gia, tha chúng tôi khỏi chết. Nay nghe gia gia trừ yêu nghiệt, Hoàng đế treo băng chiêu tăng, nên chúng tôi trở về trả phép và lạy tạ ơn .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Các ngươi về đặng bao nhiêu đó?

Năm trăm sãi thưa rằng:

- Về y số năm trăm .

Tôn Hành Giả dằn mình thâm lông lại.

Rồi nói với vua rằng:

- Thiệt tình Lão Tôn thả năm trăm sãi, và đập xe giết hai đạo sĩ rõ ràng, đến nay trừ yêu tinh rồi, mới rõ phép chánh. Vậy từ rày sắp sau, vua phải kính Tam giáo; trị nước nhờ nho, song phải kính tăng trọng đạo, tự nhiên vận nước lâu dài .

Vua Xa Trì tạ ơn, đưa thầy trò lên đường.

Quan dân và các sãi đồng đưa khỏi thành mới trở lại.

Ngày kia đến mùa thu, thầy trò đi đến tới, Tam Tạng dừng ngựa hỏi rằng:

- Đồ đệ, m bây giờ tính ngủ ở đâu?

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Trời có trăng xin thầy đi rón một đôi nữa, hoặc may gặp nhà ngủ nhờ .

Tam Tạng y lời, đi gần hai dặm, ngó thấy sóng bủa trắng đằng trước, sông rộng minh mông .

Bát Giới nói:

- Thôi rồi còn đường đâu mà đi nữa .

Sa Tăng nói:

- Coi bộ cái sông cản ngang lớn lắm!

Tam Tạng hỏi:

- Không biết sông lớn chừng mấy dặm?

Bát Giới nói:

- Không biết, không biết, tôi coi bộ nó rộng lắm, ngó chẳng thấy bờ .

Hành Giả nói:

- Đề ta thử coi thể nào .

Nói rồi nhảy lên mây ngó xuống, thấy minh mông như biển, liền nhảy xuống thưa rằng:

- Thầy ôi! Sông rộng lắm, con mắt tôi ban ngày coi xa tới một ngàn dặm, ban đêm coi thấu tám trăm. Mà bây giờ không thấy mé, nên chẳng biết lớn bao nhiêu .

Tam Tạng nói:

- Bây giờ biết tính sao? .

Khi ấy Sa Tăng nói rằng:

- Giống chi đen đen trước mặt coi giống người ta .

Hành Giả nói:

- Ấy là cái bia dựng mé sông cái, trên bia có ba chữ Thông thiên hà, dưới có hai hàng chữ rằng: - Kinh quá bát bá lý. Kim cô thiếu nhơn hành, xin thầy đi lại cho mau .

Tam Tạng thấy bia, càng thêm thảm thiết Bát Giới thưa rằng:

- Thầy ôi, tiếng chuông mõ gần đây, chắc là có đám chi đó? Thầy trò mình tìm vào lo bỏ bụng ba miêng, mai sẽ kiếm ghe qua sông xong hơn .

Tam Tạng giục ngựa đi tẽ qua bãi cát. Thấy xóm ấy gần năm trăm cái nhà .

Tam Tạng thấy ngoài cửa ngõ đằng kia dựng cây phướn trong nhà hương thấp đèn chong.

Tam Tạng lại gần có ông già mang xâu chuỗi lần, miệng niệm phật, và đi đóng cửa.

Tam Tạng chấp tay bái xuống, ông già ấy đáp lễ và nói rằng:

- Thầy đi trễ quá! Phải chi đi sớm một chút, thì đãặng chia phần chai tăng. Mỗi phần: Ba tô cơm khô, một cây vải trắng, và mười đồng tiền điếu, lại ngồi mâm cao cỗ đầy. Thầy để trễ chia rồi mới tới .

Tam Tạng nói:

- Tôi không phải đi chai tăng. Thiệt là Hòa Thượng nước Đại Đường vưng chỉ đi thỉnh

kinh, lễ bước xin vào tá túc .

Ông già ấy khoát nói rằng:

- Thầy tu hành chẳng nên vọng ngữ! Từ Đại Đường qua đây năm muôn bốn ngàn dặm, thầy đơn thân độc mã, đi sao cho tới đây?

Tam Tạng đáp rằng:

- Ông nói phải lắm, tôi nhờ có ba đứa đồ đệ bảo hộ đến đây .

Ông già nói rằng:

- Sao không biểu ba thầy ấy vào đây mà nghỉ!

Tam Tạng ngó ngoái lại kêu lớn rằng:

- Bớ đồ đệ vào đây mà nghỉ!

Ba người nghe kêu, đồng đi xóc vô vừa ngõ.

Ông già ấy bò càn và la lớn rằng:

- Có yêu tới, có yêu tới!

Tam Tạng đỡ dậy nói rằng:

- Xin ông đừng sợ, không phải yêu quái, thiệt là học trò tôi .

Ông già ấy run và nói rằng:

- Thầy lịch sự như tiên, sao kiếm học trò như quý ?

Tam Tạng nói:

- Tuy là xấu mặt, mà có phép trừ tà .

Ông già ấy dắt thầy trò Tam Tạng vào nhà khách, thấy các sãi đương gõ mõ tụng kinh, mấy sãi ấy day ra thấy ba người xóc vô, thất kinh hồn vía.

Các sãi lẫn ra lục cục, bò càn hết không còn một sãi .

Khi ấy ba anh em thấy chuyện dị kỳ, đồng cười hả hả.

Tam Tạng mắng rằng:

- Chúng bây vô lễ lắm, đi vào nhà không biết khuôn phép, làm cho ông chủ thất kinh, lại phá đám mấy thầy bỏ việc tụng kinh mà chạy hết. Phải là tội ấy về ta chẳng, vì dạy học trò không nghiêm nghị .

Ba anh em biết lỗi làm thinh.

Ông già ấy mới tin thiệt là đệ tử, liền nói rằng:

- Không hề chi, việc cũng đã mãn rồi, còn tụng kinh thêm chút đỉnh .

Nói rồi bảo gia tướng thắp thêm đèn đuốc, gia tướng đem đèn ra, ngó thấy ba anh em dị tướng, chúng nó và chạy và la:

- Có yêu, có yêu! .

Khi ấy có một ông chủ nhà nữa, chống gậy ra hỏi rằng:

- Yêu ma ở đâu, nữa đêm dám tới nhà lương thiện?

Ông già hồi nãy đứng dậy nói rằng:

- Thừa đại ca, ba ông ấy chẳng phải là ma, thiệt là đệ tử của Hòa Thượng này, ở Đại Đường đi thỉnh kinh bên Phật, tuy tướng dữ mà lòng lành .

Ông chủ nhà nghe nói buông gậy chào hỏi.

Lũ gia tướng thấy ba người ấy nói chuyện với chủ nhà, chúng nó mới hết sợ. Chủ nhà truyền dọn cơm chay thết đãi.

Khi cơm nước xong xả, Tam Tạng hỏi thăm ông chủ nhà họ chi?

Ông chủ nhà nói:

- Tôi họ Trần .

Tam Tạng nói:

- Đồng tông với tôi đó .

Nói rồi hỏi rằng:

- Ông làm đám chi hồi nầy?

Ông chủ nhà nói:

- Làm siêu độ trước mới rồi .

Bát Giới nghe nói cười rằng:

- Thuở nay tôi nghe nói tể sống mà chưa thấ, bây giờ mới gặp đám cầu siêu trước! Hai ông già ấy hỏi rằng:

- Bốn thầy thỉnh kinh sao không đi thẳng, ghé vào đây chẳng là tréo đường?

Tôn Hành Giả nói:

- Thầy trò tôi đi đường ngay, bị sông cái cản ngang nên phải quẹo. Phần lại trời tối, nên kiếm chỗ ngủ nhờ .

Hai ông già hỏi rằng:

- Bốn thầy thấy giống chi dựa mé sông chẳng?

Tôn Hành Giả đáp rằng:

- Có thấy một cái bia đá mà thôi

ng chủ nhà nói:

- Đi cách bia ấy qua phía bên kia chừng một dặm đường có cái miếu Linh Cảm đại vương. Thầy không ngó thấy sao?

Tôn Hành Giả nói:

- Tôi chưa ngó thấy. Chẳng hay làm sao mà gọi là Linh Cảm?

Hai ông ấy khóc mà nói rằng:

- Để tôi nói chuyện ông thần ấy cho mà nghe:

Hiền hích một phương nên miếu võ,

Oai linh ngàn dặm hộ lê dân,

Thường năm mưa móc mùa màng nhuận,

Đòi thuở mây lành làng xóm mừng.

Tôn Hành Giả lấy làm lạ hỏi rằng:

- Như vậy là tử tế lắm, ông còn than thở làm sao?

Ông ấy dậm chơn đấm ngực mà nói rằng:

Tuy có ơn mà oán cũng nhiều.

Bằng không ơn oán để cho người,
Mỗi năm cúng tế đồng Nam Nữ,
Chẳng phải thần linh, thiết quỷ trời .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Mỗi năm phải tế đồng nam và đồng nữ sao?

Ông già ấy nói:

- Phải .

Tôn Hành Giả nói:

- Ăn con người ta như vậy, sao gọi là thần. Trong thế năm nay tới phiên ông tế, nên mới khóc than?

Ông già ấy nói:

- Tôi ở đây tuy xa, song còn thuộc nước Xa Trì, chốn này gọi xóm Trần gia, năm nay tới phiên tôi cúng. Phàm phiên ai thì phải dùng đồng nam đồng nữ, và dê heo lễ vật tế thần, thì thần phò hộặng mùa màng, bằng không chắc phải bị bão lụt chết hết .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Ông đặng mấy người con trai?

Ông già ấy ôm bụng mà nói rằng:

- Tôi có con trai ở đâu! Tôi là Trần Trùng, sáu mươi ba tuổi, có một đứa con gái nên tám, gọi là Nhứt xúng Kim. Còn người này là em ruột tôi, tên Thanh, năm mươi tám tuổi, có một đứa con trai lên bảy, gọi là Trần Quang Bảo. Anh em tôi có một trai và một gái, đến lệ năm nay phải đem hai đứa nó mà tế thần. Bởi thương con nên làm siêu độ trước .

Tam Tạng nghe nói, cảm động khóc rằng:

- Lời xưa nói không lầm! Mai vàng chưa rụng, mai xanh rụng, trời khuấy làm chi kẻ ít con .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Xin thầy đừng than thở làm chi, để tôi hỏi thăm chủ nhà một chuyện .

Nói rồi hỏi rằng:

- Chẳng hay sự nghiệp của ông lớn hay nhỏ?

Hai ông ấy đáp rằng:

- Anh em tôi cũng có chút đỉnh vài trăm khoảnh ruộng, chín chục miếng thổ cư, lúa trủ năm này qua năm kia, ăn không hết để thành trầm mễ, đồ y phục chẳng thiếu chi. Còn bạc vàng cũng dư dả .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Hai ông nhờ có một phép hà tiện trên đời, nên mới đặng giàu như vậy!

Hai ông ấy hỏi:

- Sao thầy biết anh em chúng tôi hà tiện?

Hành Giả nói:

- Nếu hai ông không hà tiện, thì liệu vài trăm lượng bạc, mua đồng nam đồng nữ mà tế mạng cho con. Nghĩ nào tiếc bạc tiếc tiền, mà chịu liều con liều cháu .

Hai ông ấy nghe nói, đồng khóc mà than rằng:

- Thầy ôi! Bởi thầy chưa rõ, chớ chúng tôi không phải lấy thân mà che của đâu! Vì Linh Cảm đại vương hay đến xóm tôi lắm, nên làm dối không đặng, mới chịu phép như vậy!

Tôn Hành Giả hỏi:

- Hai ông thấy hình dạng ra thế nào?

Hai ông ấy nói:

- Thiệt không thấy hình, hễ nghe một trận gió thom, thì biết đại vương tới, nội nhà đồng hương đèn mà lạy mừng. Ngài biết tới ngày sanh tháng đẻ từ đứa con, trong nhà có mấy cái chén, mấy cái muống, ngài cũng biết hết! Huống chi có hai đứa nhỏ, mà tráo đặng hay sao? Đừng nói dối ba trăm lượng là nhiều, dầu mấy muôn mấy ngàn lượng mua cũng không đặng đứa giống diện mạo con mình, và hiệp ngày sanh tháng đẻ .

Tôn Hành Giả nói:

- Như vậy thì đem lệnh lang ra đây xem thử! .

Khi ấy Trần Thanh vào đem con là Trần Quang Bảo ra, thằng nhỏ còn khờ không biết sự sống thác, bọc trái cây trong hai tay áo rộng, nhảy múa trước đèn, và lấy trái cây ra miệng nhai ngồm ngoàm!

Tôn Hành Giả niệm chú, biến ra Trần Quang Bảo, như một không sai.

Coi như hai đứa song thai, nắm tay nhau giỡn múa.

Còn Trần Thanh xem thấy như vậy, thì kinh hãi quỳ lạy thưa rằng:

- Lão gia biến thành con tôi, tôi sợ mất phước xin hiện lại nguyên hình .

Tôn Hành Giả lấy tay vuốt mặt mình, rồi hiện hình lại.

Trần Thanh lạy và khen rằng:

- Thiệt lão gia thần thông quảng đại!

Tôn Hành Giả cười mà hỏi rằng:

- Thiệt là giống in, không sai một mảy!

Tôn Hành Giả hỏi:

- Ước như hình hời nầy đem tế đặng hay không?

Trần Thanh thưa rằng:

- Nếu có người như vậy, bán bạc ngàn tôi cũng mua, lo chi thể không đặng?

Tôn Hành Giả nói:

- Vậy thì ta thế cho Trần Quang Bảo, đem tế đại vương, để lệnh lang ở đời mà nối việc hương lửa .

Trần Thanh lạy tạ ơn và thưa rằng:

- Nếu lão gia từ bi mà cứu con tôi đặng. Tôi xin dựng một ngàn lượng bạc cho đại lão gia làm phí lộ đi thỉnh kinh Tây Phương .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Sao không đền ơn cho ta?

Trần Thanh thưa rằng:

- Lão gia đã bị thế mất rồi còn đâu mà đền ơn .

Tôn Hành Giả nói:

- Làm sao mà mất?

Trần Thanh thưa rằng:

- Nếu lão gia đi tế thế cho con tôi, thì bị đại vương ăn rồi, làm sao mà còn dâng? Tôn

Hành Giả nói:

- Nó dám ăn ta ở đâu

Trần Thanh thưa rằng:

- Có lẽ nào chê tanh mà không dụng!

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Đâu đâu có số mạng đó. Nếu ta vô phước bị nó ăn thịt thì thôi. Bằng còn sống trở về thì ông đền ơn riêng bao nhiêu phải nói trước?

Trần Thanh lạy tạ thưa rằng:

- Như lão gia biến hóa về dạng, thì tôi đền ơn riêng năm trăm lượng .

Còn Trần Trùng không lạy tạ chi hết, cứ ngồi dựa bình phong mà khóc ròng.

Tôn Hành Giả thấy vậy, lại nắm tay hỏi rằng:

- Hay là ông tiếc linh ái lắm sao?

Trần Trùng quỳ lạy thưa rằng:

- Tôi có một đứa con gái nên thương quá! Tuy nhờ ơn lão gia cứu cháu tôi. Còn tôi nghĩ đến con nhỏ tôi, càng thêm chua xót; ước như nó khôn lớn, tôi mản phần nó cũng khóc mùi, nghĩ đến cũng mũi lòng, nên đau ruột lắm!

Tôn Hành Giả nói:

- Không hệ gì đâu, ông bảo gia tướng nấu một chảo dụng cơm, và dọn đồ chay cho tử tế, đãi thầy mỗ dài một bữa cho xứng đáng, tôi sẽ bảo biến làm linh ái, đem đi tế đại vương, cũng làm phước như tôi luôn thể .

Bát Giới nghe nói kinh hãi, ré lớn rằng:

- Anh đừng ỷ tài mà kéo tôi vô cửa tử. Thôi, thà tôi nhịn đói, chớ ăn no một bữa mà chết thì ích gì .

Tôn Hành Giả nói:

- Lời ngạn ngữ rằng: Kê nhi bất ngật vô công chi thực. Rất đổi con gà còn chẳng chịu ăn không thay, nên đứng trên đồng lúa, đồng gạo cũng phải bơi cho nó công khó. Huống chi bốn thầy trò ta khi mới vào, ông chủ nhà thiết đãi cơm nước, lẽ nào không ra sức mà cứu sự hoạn nạn của người!

Bát Giới nói:

- Anh ôi! Tôi biến hóa như anh không dạng!

Tôn Hành Giả nói:

- Sư đệ biến hóa ba mươi sáu cách, sao gọi rằng không?

Tam Tạng nghe nói liền bảo rằng:

- Ngộ Năng, sư huynh người nói phải lắm, cứu người một mạng sống, hơn lập bảy

cảnh chùa. Một là tạ ơn đãi dàng, hai là làm phước luôn thể. Anh em ra sức một phen .

Bát Giới thưa rằng:

- Tôi biến ra núi, ra cây, ra đá, hoặc là người thô tục, hoặc trâu nước, tượng, tây mà thôi, chớ biến làm con gái nhỏ không giống .

Tôn Hành Giả nói:

- Ông hãy đem linh ái ra đây xem thử .

Trần Trùng mừng rỡ, vào bồng Nhứt Xứng Kim đem ra. Nội nhà đồng lay Hòa Thượng mở dài, xin cứu làm phước.

Khi ấy Bát Giới thấy con nhỏ dung nhan xinh tốt, mặc đồ huê mỹ, ngồi ăn trái cây. Bát Giới nói:

- Khó quá! Khó quá!

Tôn Hành Giả nói:

- Thôi, sư đệ biến làm con nhỏ ấy, mà đi tể cho rồi!

Bát Giới nói:

- Nhỏ nhít như vậy, tôi biến làm sao cho giống!

Tôn Hành Giả hỏi rằng:

- Biến cho in lập tức, nếu trễ lâu thì phải đòn!

Bát Giới hoảng kinh, dủn mình biến đại, coi giống mặt mày hết thấy, song mập bằng hai!

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Biến nữa cho in, nếu lồi thôi thì bị đánh!

Bát Giới nói:

- Thôi, anh đánh mấy roi thì tôi chịu, chớ biến không đặng nữa, biết rán làm sao? Tôn Hành Giả cười rằng:

- Mặt con gái mà vóc vạc đòn ông, coi làm sao cho đặng! Thôi, ngươi niệm chú biến nữa ta giúp sức cho .

Nói rồi thôi trên mình Bát Giới, coi nhỏ thò như Nhứt Xứng Kim.

Ai nấy đồng khen phép lạ.

Tôn Hành Giả bảo rằng:

- Hai ông truyền cho hữu quyến: Hãy đem linh lang, linh ái giấu đi. Phải dỗ đừng cho khóc, sợ đại vương hay đặng khó lòng! Còn việc cúng tế làm sao, cắt nghĩa cho chúng ta rõ. Để sống trối lại mà tể, hay là lược, hoặc quay, thì phải nói trước .

Bát Giới nói:

- Anh đừng bày đặt hại tôi chết ra nhiều kiếp! Cái lời ấy Tôn Hành Giả hỏi thiệt, mà Bát Giới tưởng nói ngạo mình.

Trần Thành thưa rằng:

- Không động phạm chi hết, để hai vị khiêng vào miếu mà thôi.

Tôn Hành Giả khen rằng:

- Phải thế lắm, phải thế lắm! Vậy thì khiêng thử một hồi .

Trần Trùng y lời, truyền tám đứa gia tướng đem bàn độc và mâm sơn ra, bốn đứa

khiêng một ghế, đi giáp vòng nhà rồi để xuống. Tôn Hành Giả cười rằng: - Như vậy thì anh em ta có phước lắm!

Bát Giới nói:

- Nếu khiêng đi chỗ này qua chỗ kia rồi thĩnh về, dầu sáng đêm cũng vô sự. Sợ chúng nó khiêng ngay vào miếu thì bị ăn tươi nuốt sống chớ chẳng phải chơi đâu! Tôn Hành Giả nói:

- Nếu như nhát gan, hễ thấy nó nhai ta thì người chạy trước .

Bát Giới nói:

- Như nó ăn đồng nam trước, anh không dạn tôi cũng chạy ngay. Sợ nó ăn đồng nữ trước, thì chạy đâu cho khỏi .

Trần Trùng nói:

- Thường năm đi tế, có người dạn gan rình sau miếu mà coi, lần nào cũng ăn đồng nam trước .

Bát Giới mừng rỡ nói rằng:

- Như vậy thì may cho tôi lắm! .

Xây nghe tiếng mã la gióng trước cửa inh ỏi, ngó ra đèn đuốc sáng lòa. Có tiếng kêu rằng:

- Khiêng đồng nam, đồng nữ ra đây, đi tế thần cho mau! Ấy là mấy người ở xứ đó. Trần Trùng, Trần Thanh cất tiếng khóc vang, lũ gia tướng khiêng hai bàn độc ra trước .

Hết Hồi 47 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân
[Xem Hồi 48](#)